

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଯେବେଠାରୁ ଶରୀରରେ ଆତ୍ମା ପ୍ରବେଶ କରେ ସେବେଠାରୁ ଏହି ଶରୀର ମୂଲ୍ୟବାନ ହୋଇଯାଏ, କିନ୍ତୁ ଶରୀରକୁ ଶୁଦ୍ଧୀକାର କରାଯାଏ, ଆତ୍ମାକୁ ନୁହେଁ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ତୁମମାନଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କ’ଣ ? ତୁମକୁ କେଉଁ ସେବା କରିବା ଉଚିତ୍ ?

ଉତ୍ତର:- ତୁମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଉଛି — ନିଜର ହମଜିନ୍ଦ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପର୍କୀ ବା ସମସାଥୀମାନଙ୍କୁ ନରୁ ନାରାୟଣ, ନାରୀରୁ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ହେବାର ଉପାୟ ବତାଇବା । ତୁମକୁ ଏବେ ଭାରତର ପ୍ରକୃତ ଆତ୍ମିକ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । ଯେହେତୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳିଛି, ତେଣୁ ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ଚାଲି-ଚଳଣ ବହୁତ ରିପାଇନ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ମାର୍ଜିତ ହେବା ଉଚିତ୍ । କାହା ପ୍ରତି ସାମାନ୍ୟତମ ମଧ୍ୟ ମୋହ ନ ରହୁ ।

ଗୀତ:- ନୟନ ହୀନ କୋ ରାହ ଦିଖାଓ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଉବଳ ଶାନ୍ତି । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଓମ୍ ଶାନ୍ତିର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷଭାବରେ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି କହିବା ଉଚିତ୍ । ଆମର ସ୍ୱାଧୀନତା ହେଉଛି ଶାନ୍ତି । ତୁମେ କ’ଣ ଏବେ ଶାନ୍ତି ପାଇଁ କେଉଁ ଆଡେ ଯିବ କି ? ମନୁଷ୍ୟ ମନର ଶାନ୍ତି ପାଇଁ ସାଧୁ-ସନ୍ଥ ମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ମଧ୍ୟ ଯାଇଥାନ୍ତି ନା । ତେବେ ମନ-ବୁଦ୍ଧି ତ ଆତ୍ମାର ଅଙ୍ଗ ଅଟେ । ଯେପରି ଏହି ଶରୀରର ଅଙ୍ଗ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ରହିଛି, ସେହିପରି ଆତ୍ମାରେ ମଧ୍ୟ ମନ, ବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ଚକ୍ଷୁ ରହିଛି । ଜ୍ଞାନ ନେତ୍ର ଏହି ସ୍ୱଥ୍ୱ ଚକ୍ଷୁ ପରି ନୁହେଁ । କହୁଛନ୍ତି — ହେ ପ୍ରଭୁ, ନୟନ ହୀନକୁ ବାଟ ବତାଅ । ତେବେ ପ୍ରଭୁ ଅଥବା ଲକ୍ଷ୍ମୀ କହିବା ଦ୍ୱାରା ପିତୃସନ୍ଦେହର କୌଣସି ଅନୁଭୂତି ହେଉ ନାହିଁ । ପିତାତ୍ମକଠାରୁ ତ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସମ୍ପର୍କିତ ମିଳିଥାଏ । ଏଠାରେ ତ ତୁମେ ବାବାତ୍ମକ ସମ୍ପର୍କରେ ବସିଛ । ପଢୁଛ ମଧ୍ୟ । ତୁମକୁ କିଏ ପଢାଉଛନ୍ତି ? ତୁମେ ଏପରି କହିବ ନାହିଁ ଯେ ପରମାତ୍ମା ଅଥବା ପ୍ରଭୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ କହିବ ଶିବବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି, ବାବା ଅକ୍ଷର ତ ବିଲୁଲ୍ ସହଜ ଓ ମଧୁର । ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷରେ ବାପଦାଦା ମଧ୍ୟ । ଆତ୍ମାକୁ ଆତ୍ମା ହିଁ କୁହାଯାଏ, ଏମିତି ତ ସେ ପରମ ଆତ୍ମା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସେ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ପରମ ଆତ୍ମା ଅର୍ଥାତ୍ ପରମାତ୍ମା ତୁମର ପିତା ଅଟେ । ପୁଣି ମୋର ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ନାମ ରଖାଯାଇଛି ଶିବ । ଡ୍ରାମାରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ନାମ ମଧ୍ୟ ଦରକାର ନା । ଶିବଙ୍କର ମନଦିର ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଉକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ ଗୋଟିଏ ନାମ ବଦଳରେ ଅନେକ ନାମ ରଖି ଦେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ଅନେକ ଗୁଡିଏ ମନଦିର ତିଆରି କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ଜିନିଷ ତ ଗୋଟିଏ ହିଁ ଅଟେ । ସୋମନାଥଙ୍କର ମନଦିର କେତେ ବଡ଼ ତିଆରି ହୋଇଛି । ମନଦିରକୁ କେତେ ସଜାଉଛନ୍ତି । ମହଲ ଆଦିକୁ ମଧ୍ୟ କେତେ ସଜାଉଛନ୍ତି । ଆତ୍ମାର ତ କୌଣସି ସାଜସଜ୍ଜା ହୁଏ ନାହିଁ, ସେହିପରି ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ମଧ୍ୟ କୌଣସି ସାଜସଜ୍ଜା ନାହିଁ । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ବିନଦୁ । ବାକି ଯାହା କିଛି ସଜାଯାଉଛି, ତାହା ଶରୀରମାନଙ୍କର ସାଜସଜ୍ଜା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନା ମୋର ଶୁଦ୍ଧୀକାର ହେଉଛି ନା ଆତ୍ମାର ଶୁଦ୍ଧୀକାର ହେଉଛି — ଆତ୍ମା ହେଉଛି ବିନଦୁ । ଶରୀର ବିନା ଏତେ ଛୋଟ ବିନଦୁ ତ କୌଣସି ଅଭିନୟ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ସେହି ଛୋଟ ଆତ୍ମାଟି ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଥିବାରୁ ଶରୀରକୁ କେତେ ପ୍ରକାରେ ସଜାଯାଉଛି । ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର କେତେ ପ୍ରକାରର ନାମ ରହିଛି । ରାଜା-ରାଣୀଙ୍କୁ କିପରି ସଜାଯାଉଛି, ଆତ୍ମା ତ ସାଧାରଣ ବିନଦୁ ହିଁ ଅଟେ । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏସବୁକୁ ବୁଝିପାରୁଛ । ଆତ୍ମା ହିଁ ଜ୍ଞାନ ଧାରଣ କରିଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋ ଠାରେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଅଛି ନା । ଶରୀରରେ କ’ଣ ଜ୍ଞାନ ଥାଏ କି ମୋ ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ଜ୍ଞାନ ଥାଏ, ତୁମକୁ ଶୁଣାଇବା ପାଇଁ ମୋତେ ଏହି ଶରୀର ନେବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଶରୀର ବିନା ତ ତୁମେ ଶୁଣିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ଗୀତ ଲେଖାଯାଇଛି -- ନୟନହୀନକୁ ରାସତା ବତାଅ... କ’ଣ ଶରୀରକୁ ମାର୍ଗଦର୍ଶନ ଦିଆଯିବ ? ନାଁ, ଆତ୍ମାକୁ । ଆତ୍ମା ହିଁ ଡାକୁଛି । ଶରୀରର ତ ଦୁଇଟି ନେତ୍ର ରହିଛି । ତିନୋଟି ନେତ୍ର ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ ମସ୍ତିଷ୍କରେ ତିଳକ ମଧ୍ୟ ଲଗାଉଛନ୍ତି । କେହି କେବଳ ବିନଦୁ ସଦୃଶ ଦିଅନ୍ତି, କେହି ଗାର ଟାଣନ୍ତି । ବିନଦୁ ତ ଆତ୍ମା ଅଟେ । ବାକି ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳୁଛି । ଆତ୍ମାରେ ପୂର୍ବରୁ ଏହି ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ନଥିଲା । କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟଙ୍କୁ ତିଳେ ହେଲେ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ, ସେଥିପାଇଁ ଜ୍ଞାନ ନେତ୍ରହୀନ କୁହାଯାଉଛି । ବାକି ସ୍ୱଥ୍ୱ ନେତ୍ର ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ଅଛି । ସମଗ୍ର ଦୁନିଆରେ ତୃତୀୟ ନେତ୍ର କାହାର ନାହିଁ । ତୁମେ ସର୍ବୋତ୍ତମ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଳର ଅଟ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଉକ୍ତିମାର୍ଗ ଏବଂ ଜ୍ଞାନମାର୍ଗରେ କେତେ ଫରକ ରହିଛି । ତୁମେ ରଚୟିତା ଏବଂ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣି ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜା ହେଉଛ । ଯେପରି ଆଇ.ସି.ଏସ୍ ଯୋଗସୁତାଧାରୀ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ପାଠପଢା ଦ୍ୱାରା କେହି ସାଂସଦ ଆଦି ହେଉ ନାହାନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ନିରୁବାଚନ ହେଉଛି । ଭୋଟ ଦ୍ୱାରା ସାଂସଦ ଆଦି ହେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମକୁ ବାବାତ୍ମକର ଶୁଦ୍ଧୀକାର ମିଳୁଛି । ଆଉ କେହି ଏପରି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମାକୁ ମତ ଦେଉଛି । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ହେଲେ ଦେହ-ଅଭିମାନୀ । ବାବା ହିଁ ଆସି ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବା ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ଦେହ ଅଭିମାନୀ ଅଟନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀର କେତେ ଚାକଚକ୍ୟ ରଖୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ଶରୀର ହେଉଛି ବିନାଶୀ, ପଲସାକର ମୂଲ୍ୟ ନୁହେଁ । ଜୀବନତତ୍ତ୍ୱର ତ ହେଲେ ଚମତା ଆଦି ବିକ୍ରି ହୋଇଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଶରୀର ତ କୌଣସି କାମରେ ଆସୁ ନାହିଁ । ଏବେ ବାବା ଆସି ଶ୍ରବ୍ୟ ପାଉଣ୍ଡ ଅର୍ଥାତ୍ ମୂଲ୍ୟବାନ କରାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏବେ ଆମେ ଦେବତା ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ ତେଣୁ ଏହି ନିଶା ଚଢ଼ି ରହିବା ଉଚିତ୍ ।

କିନ୍ତୁ ଏହି ନିଶା ମଧୁସ୍ଥ ପୁରୁଷାର୍ଥର କରମ ଅନୁସାରେ ରହୁଛି । ଧନର ମଧୁସ୍ଥ ନିଶା ରହିଥାଏ ନା । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବହୁତ ଧନବାନ୍ ହେଉଛ । ତୁମର ବହୁତ ଗୋଦଗାର ହେଉଛି । ତୁମର ମହିମା ମଧୁସ୍ଥ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ରହିଛି । ତୁମେ ଫୁଲର ବଗିଚା ତିଆରି କରୁଛ । ସତ୍ସମୁଗକୁ ଗାର୍ତ୍ତେନ୍ ଅଫ୍ ଫୁଲାର ଅର୍ଥାତ୍ ଫୁଲର ବଗିଚା କୁହାଯାଉଛି । ଏହାର ଚାରା କେବେ ଲାଗୁଛି — ଏକଥା ମଧୁସ୍ଥ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ତୁମକୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୋତେ ଡାକୁଛନ୍ତି ମଧୁସ୍ଥ ହେ ବାଗବାନ ଅର୍ଥାତ୍ ବଗିଚାର ମାଲିକ ଆସ । ତାଙ୍କୁ ମାଲି କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସେଣ୍ଟର ସମ୍ଭାଳୁଥିବା ସନ୍ତାନମାନେ ମାଲି ଅଟନ୍ତି । ଅନେକ ପ୍ରକାରର ମାଲି ରହିଛନ୍ତି । ବାଗବାନ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ମୋଗଲ ଗାର୍ତ୍ତନର ମାଲିକୁ ଦରମା ମଧୁସ୍ଥ ବହୁତ ମିଳୁଥିବ ନା । ଏତେ ସୁନ୍ଦର ବଗିଚା ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି ଯେ ସମସ୍ତେ ଦେଖିବାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ମୋଗଲମାନେ ବହୁତ ସୌଖୀନ ଥିଲେ, ତାଙ୍କର ସତରୀ ମରିଗଲା ତେଣୁ ତାଜମହଲ ତିଆରି କଲେ । ତାଙ୍କର ନାମ ପ୍ରଚଳିତ ହୋଇ ଆସୁଛି । କେତେ ଭଲ-ଭଲ ସମ୍ପତ୍ତି ଚିହ୍ନ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ମନୁଷ୍ୟତ୍ବର କେତେ ମହିମା ହେଉଛି । ମନୁଷ୍ୟ ତ ମନୁଷ୍ୟ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଲଢେଇରେ ଢେରକୁ ଢେର ମନୁଷ୍ୟ ମରୁଛନ୍ତି, ପୁଣି କ'ଣ କରୁଛନ୍ତି । ସେ ଶବକୁ କିରୋସିନ୍, ପେଟ୍ରୋଲ୍ ପକାଇ ଖଲାସ କରିଦେଉଛନ୍ତି । କେହି ତ ସେମିତି ପଡି ରହିଥାନ୍ତି । କବର ଦେବା ସମ୍ଭବ ହୁଏ ନାହିଁ । କେହି ପଚାରନ୍ତି ନାହିଁ । ତେବେ ଏବେ ତୁମକୁ କେତେ ନାରାୟଣୀ ନିଶା ଚଢିବା ଉଚିତ୍ । ଏହା ହେଉଛି ବିଶ୍ରାମ ମାଲିକପଣର ନିଶା । ଏହା ସତ୍ସନାରାୟଣର କଥା ଅଟେ ତେବେ, ନିଶିତସ୍ଥ ନାରାୟଣ ହିଁ ହେବ । ଆତ୍ମାକୁ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳୁଛି । ବାବା ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୃତୀୟ ନେତ୍ରର କଥା ମଧୁସ୍ଥ ରହିଛି । ଏସବୁର ଅର୍ଥ ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କଥା ଶୁଣାଇଲାବାଲା କିଛି ହେଲେ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ଅମର କଥା ମଧୁସ୍ଥ ଶୁଣାଇଥାନ୍ତି । କେତେ ଦୂର ଅମରନାଥ ଯାତ୍ରା ପାଇଁ ଯାଉଛନ୍ତି । ବାବା ତ ଏଠାକୁ ଆସି ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଉପରେ ତ ଶୁଣାଉ ନାହାନ୍ତି । ସେଠାରେ କ'ଣ ବସି ପାର୍ବତୀଙ୍କୁ ଅମରନାଥ ଶୁଣାଇଥିଲେ କି । ଏହିପରି ଯେଉଁ କଥା ସବୁ ଲେଖିଛନ୍ତି — ଏହା ମଧୁସ୍ଥ ଡରାମାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ରହିଛି । ପୁଣି ମଧୁସ୍ଥ ହେବ । ବାବା ବସି ତୁମକୁ ଭକ୍ତି ଏବଂ ଜ୍ଞାନର ପ୍ରଭେଦ ବତାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳିଛି । କହୁଛନ୍ତି ନା — ହେ ପ୍ରଭୁ, ଅନ୍ଧଧ୍ୟାନଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ବତାଅ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଡାକୁଛନ୍ତି । ବାବା ଆସି ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ଦେଉଛନ୍ତି, ତୁମ ବ୍ଯକ୍ତିତା ତାହା ବିଷୟରେ କାହାକୁ ବି ଜଣା ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ନଥିଲେ କୁହାଯିବ ଟୁଙ୍ଗା, ଧୂନ୍ଧକାରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଦୃଷ୍ଟି କାହାର କିପରି, କାହାର କିପରି ହୋଇଥାଏ ନା । ଯଦ୍ବାରା ତାମସିକ ଆଚରଣ କରିଥା'ନ୍ତି । କାହାର ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ଆଖି ହୋଇଥାଏ । ଏଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ପୁରସ୍କାର ମଧୁସ୍ଥ ମିଳିଥାଏ ପୁଣି ମିସ୍ ଇଣ୍ଡିଆ, ମିସ୍ ଅମଳ ନାମ ଦିଆଯାଏ । ତୁମକୁ ଏବେ ବାବା କ'ଣରୁ କ'ଣ କରାଉଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ତ ପ୍ରାକୃତିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ରହିବ । କୃଷ୍ଣାତ୍ମକ ଏତେ ମହିମା କାହିଁକି ହେଉଛି ? କାହିଁକି ନା ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସୁନ୍ଦର ହେଉଛନ୍ତି । ସର୍ବ ପ୍ରଥମେ କରମାତୀ ଅବସ୍ଥାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ଗାୟନ ରହିଛି । ଏକଥା ମଧୁସ୍ଥ ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା ବାରମ୍ବାର କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ, ମନମନାଭବ । ହେ ଆତ୍ମାମାନେ, ନିଜ ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧୁସ୍ଥ କରମ ଅନୁସାରେ ରହିଛନ୍ତି ନା । ଧରିନିଅ ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କର ଟଟି ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ଭିତରେ ଯିଏ ବହୁତ ବୁଦ୍ଧିବାନ୍ ହୋଇ ଥିବେ ତାଙ୍କୁ ନମ୍ବର ଦ୍ବୀପରେ ରଖିବେ । ମାଳାର ଦାନା ହେଲା ନା । କୁହାଯିବ ଇଏ ଦ୍ବୀପୀୟ, ଇଏ ତୃତୀୟ ନମ୍ବର ଅଟେ । ଏକାପରି କେବେ କେହି ହୋଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବାତ୍ମକର ସ୍ବନେହ ମଧୁସ୍ଥ କରମାନୁୟାୟୀ ରହିଛି । ତାହା ହେଉଛି ହୃଦ, ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର କଥା ।

ଯେଉଁ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳିଛି, ତାଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଏବଂ ଚଳଣି ବହୁତ ମାର୍ଜିତ ହୋଇଥାଏ । ଗୋଟିଏ କିଟ୍‌ଗ୍ ଅଫ୍ ଫୁଲାର ରହିଛି ଅର୍ଥାତ୍ ଫୁଲତ୍ବର ରାଜା ସେହିପରି ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ ସରସ୍ବତୀ କିଟ୍‌ଗ୍ କୁଇନ୍ ଫୁଲାର (ରାଜା-ରାଣୀ ଫୁଲ) ଅଟନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଯୋଗ ଉଭୟରେ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ଅଟନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ଦେବତା ହେଉଛୁ । ମୁଖ୍ୟ ୮ ରତନ ହେଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ରହିଛି ଫୁଲ । ପୁଣି ଯୁଗଳ ଦାନା, ବ୍ରହ୍ମା ସରସ୍ବତୀ । ମାଳା ସମରଣ କରିଥାନ୍ତି ନା । ବାସ୍ତବରେ ତୁମର ପୂଜନ ନାହିଁ, ସମରଣ ହେଉଛି । ତୁମ ଉପରେ ଫୁଲ ଚଢ଼ାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ସହ ଶରୀର ପବିତ୍ର ହେଲେ ଯାଇ ଫୁଲ ଚଢ଼ାଯିବ । ଏଠାରେ କାହାର ବି ଶରୀର ପବିତ୍ର ନାହିଁ । ସମସ୍ତେ ବିକାର ବିଷ ଦ୍ବାରା ଜନ୍ମ ହେଉଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ବିକାରୀ କୁହାଯାଉଛି । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବିକାରୀ କୁହାଯାଉଛି ସେମାନଙ୍କର ମଧୁସ୍ଥ ପିଲା ତ ଜନ୍ମ ହେବେ ନା । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ କୌଣସି ଟିସ୍ତର ଦ୍ବାରା ପିଲା ଜନ୍ମ ହୋଇଯିବ । ଏସବୁ ମଧୁସ୍ଥ ବୁଝିବାର କଥା । ତୁମକୁ ଏଠାରେ ୭ ଦିନର ଉଚ୍ଚୀରେ ବସାଯାଉଛି । ଭାଟୀରେ ମଧୁସ୍ଥ କେତେକ ଇଟା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୋତି ହୋଇଯାଏ । କେହି ପୁଣି କଷ୍ଟା ରହିଯାଏ । ଭାଟୀ ଉଦାହରଣ ଦିଆଯାଉଛି । ତେବେ କ'ଣ ଇଟା ଉଚ୍ଚୀର ବର୍ଣ୍ଣନା ଶାସ୍ତ୍ରରେ କରାଯିବ କି ? ପୁଣି ସେଥିରେ ବିଲେଇ କଥା ମଧୁସ୍ଥ ରହିଛି । ଗୁଲବକାବଳୀ କାହାଣୀରେ ମଧୁସ୍ଥ ବିଲେଇର ନାମ ଦେଖାଯାଇଛି । ଦୀପକକୁ ଲିଭାଇ ଦେଉଥିଲା । ତୁମର ମଧୁସ୍ଥ ଏହି ଅବସ୍ଥା ହେଉଛି ନା । ମାୟା ବିଲେଇ ବିଘ୍ନ ପକାଉଛି । ତୁମ ଅବସ୍ଥାକୁ ହିଁ ତଳକୁ ଖସାଇ ଦେଉଛି । ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ହେଉଛି ଦେହ-ଅଭିମାନ ପୁଣି ଅନ୍ୟ ବିକାର ସବୁ ଆସିଥା'ନ୍ତି ମୋହ ମଧୁସ୍ଥ ବହୁତ ରହୁଛି । କନ୍ୟା କହୁଛି ଯେ ମୁଁ ଭାରତକୁ ସାଥ୍‌ର କରିବା ପାଇଁ ରୁହାନୀ ସେବା କରିବି, ମୋହରେ ବଣ ହୋଇ ମାତା-ପିତା କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ଅନୁମତି ଦେବୁ ନାହିଁ । ଏହା ମଧୁସ୍ଥ କେତେ ମୋହ ଅଟେ । ତୁମକୁ ମୋହର ବିଲେଇ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଏହା ହିଁ ତୁମର ଲକ୍ଷ୍ମ୍ୟ । ବାବା ଆସି ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା, ନରରୁ ନାରାୟଣ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମର ମଧୁସ୍ଥ କରତ୍ବସ୍ ହେଉଛି ନିଜର ସମ୍ବରଣୀୟତ୍ବ ଏବଂ ଭାରତର ସେବା କରିବା । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ କ'ଣ ଥିଲୁ, କ'ଣ ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ପୁଣି ପୁରୁଷାର୍ଥ କର ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା ହେବା ପାଇଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ନିଜର ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ । କୌଣସି ଅସୁବିଧାର କଥା ନାହିଁ । ବିନାଶ

ନିମନ୍ତେ ମଧୁସ୍ଵ ଡରାମାରେ କୌଶଳ ରଚନା କରାଯାଇଛି । ପୁରୁଷ ମଧୁସ୍ଵ ମୁସଳ ଦଞ୍ଚାରା ଲଢେଇ ଲାଗିଥିଲା । ଯେବେ ତୁମର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ପରସ୍ପତି ହୋଇଯିବ, ସମସ୍ତେ ଫୁଲ ହୋଇ ଯିବେ, ସେତେବେଳେ ବିନାଶ ହେବ । କେହି ଫୁଲମାନଙ୍କର ରାଜା, କେହି ଗୋଲାପ, କେହି ମୋତି ଫୁଲ ଅଟନ୍ତି । ପରତ୍ଵେକ ନିଜକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିପାରିବେ ଯେ ମୁଁ ଅରଖ ଅଟେ ଅଥବା ଭଲ ଫୁଲ ଅଟେ ? ଅନେକ ପିଲା ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଜଞ୍ଜାନର କିଛି ଧାରଣା ହେଉ ନାହିଁ । କ୍ରମଅନୁସାରେ ତ ହେବେ ନା । ସର୍ବନିମ୍ନ ହେବେ । ଏହିଠାରେ ହିଁ ରାଜଧାନୀର ପ୍ରଜା ତିଆରି ହେବେ । ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଦେଖାଯାଇଛି ପାଣ୍ଡବମାନେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କଲେ, ପୁଣି କ'ଣ ହେଲା, କିଛି ହେଲେ ନିଶାନ୍ତ । ବହୁତ କାହାଣୀ ଗତି ଦେଇଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେପରି କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ କେତେ ସଞ୍ଚରୁଛ ବୁଝି ହେଉଛି । ବାବା ତୁମକୁ ବହୁତ ପରକାରରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କେତେ ସହଜ ଅଟେ । କେବଳ ବାବା ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ହେଉଛି ପତିତ-ପାବନ । ତୁମର ଆତ୍ମା ଏବଂ ଶରୀର ଉଭୟ ପତିତ ଅଟେ । ଏବେ ଉଭୟକୁ ପବିତ୍ର କରିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମା ସହିତ ଶରୀର ମଧୁସ୍ଵ ପବିତ୍ର ହେଉଛି । ଏବେ ତୁମକୁ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ ବହୁତ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ଯାଦ କରିବାକୁ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା ନିଜେ ନିଜର ଅନୁଭବ କହୁଛନ୍ତି । ତୋଳନ ସମୟରେ ଯାଦ କରୁଛି — ଶିବବାବା ମୋତେ ଖୁଆଉଛନ୍ତି ପୁଣି ଭୁଲିଯାଉଛି । ପୁଣି ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଆସୁଛି । ତୁମ ମଧୁସ୍ଵରେ ବି ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମଅନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି । କେହି ତ ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ହୋଇ ମଧୁସ୍ଵ ପୁଣି ବନ୍ଧନରେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ଧରମର ସନ୍ତାନ ମଧୁସ୍ଵ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମକୁ ଜଞ୍ଜାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ଦେଖିବା ବାବା ମିଳିଛନ୍ତି — ଏହାର ପୁଣି ନାମ ଦିଆଯାଇଛି ତିନିରୀର କଥା ଅର୍ଥାତ୍ ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ମିଳିବାର କଥା । ଏବେ ତୁମେ ନାସ୍ତିକରୁ ଆସ୍ତିକ ହେଉଛ । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ବିନୟ । ଜଞ୍ଜାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ସେମାନେ ତ ନାମ ରୂପରୁ ଅଲଗା ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଆରେ, ଜଞ୍ଜାନର ସାଗର ତ ନିଶ୍ଚୟ ଜଞ୍ଜାନ ଶୁଣାଇଲାବାଲା ହେବେ ନା । ଏହାଙ୍କର ରୂପ ମଧୁସ୍ଵ ଲିଙ୍ଗ ସଞ୍ଚରୁପ ଦର୍ଶାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ତାଙ୍କୁ ନାମ-ରୂପରୁ ଅଲଗା କିପରି କହୁଛନ୍ତି! ଶତାଧିକ ନାମ ରଖି ଦେଇଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କ ବୁଝିରେ ଏହି ସମସ୍ତ ଜଞ୍ଜାନ ଭଲ ଭାବରେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । କହୁଛନ୍ତି ମଧୁସ୍ଵ ପରମାତ୍ମା ଜଞ୍ଜାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ସାରା ଜଞ୍ଜାନକୁ କଲମ କରି ଲେଖିଲେ ମଧୁସ୍ଵ ବି ଜଞ୍ଜାନର ଅନ୍ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆରୁ—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ପତ୍ତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଏବେ ଆମେ ବାବାଙ୍କ ଦଞ୍ଚାରା ଘରୁ ପାଉଣ୍ଡ ଅର୍ଥାତ୍ ମୂଲ୍ୟବାନ ହୋଇଛୁ, ଆମେ ପୁଣି ଦେବତା ହେବୁ, ଏହି ନାରାୟଣୀ ନିଶାରେ ରହିବାକୁ ହେବ, ବନ୍ଧନମୁକ୍ତ ହୋଇ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । ବନ୍ଧନରେ ଫସିବା ଅନୁଚିତ୍ ।

(୨) ଜଞ୍ଜାନ-ଯୋଗରେ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ହୋଇ ମାତା-ପିତା ସମାନ ଫୁଲମାନଙ୍କର ରାଜା ହେବା ଉଚିତ୍ ଏବଂ ନିଜ ସମ୍ପର୍କୀୟମାନଙ୍କର ମଧୁସ୍ଵ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- କାହିଁକି, କ'ଣ ପରଶ୍ଵନବାଚକ ଜାଲଠାରୁ ସର୍ବଦା ମୁକ୍ତ ରହୁଥିବା ବିଶିଷ୍ଟ ସେବାଧାରୀ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ହୁଅ । ସଞ୍ଚରଣ ଚକ୍ର ଯେତେବେଳେ ଠିକ୍ ଦିଗରେ ନିୟାଜ ଭୁଲ୍ ଦିଗରେ ଗତି କରେ ସେତେବେଳେ ମାୟାଜିତ୍ ହେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ପରଦର୍ଶନ କରିବାର ଦୃଢ଼ବୃତ୍ତ ରୂପୀ ଚକ୍ରରେ ପଡିଯାଇଥାଏ, ଯେଉଁଥିରୁ କାହିଁକି, କ'ଣ ପରଶ୍ଵନବାଚକ ଜାଲ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଯାଏ, ଯାହାକୁ ନିଜେ ହିଁ ରଚନା କରିଥାଏ ଏବଂ ସେଥିରେ ନିଜେ ହିଁ ଛନ୍ଦି ହୋଇଯାଏ ସେଥିପାଇଁ ଜଞ୍ଜାନବାନ ଆତ୍ମା ହୋଇ ବୁଝିରେ ସଞ୍ଚରଣ ଚକ୍ର ଘୁରାଏ ତେବେ କାହିଁକି, କ'ଣ ପରଶ୍ଵନବାଚକ ଜାଲଠାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଯୋଗମୁକ୍ତ, ଜୀବନମୁକ୍ତ ଏବଂ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ବିଶିଷ୍ଟ କଲ୍‌ସାଗର ସେବାରେ ଚକ୍ର ଲଗାଇପାରିବ ଏବଂ ବିଶିଷ୍ଟ ସେବାଧାରୀ ଚକ୍ରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜା ହୋଇଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ପ୍ଲେନ ବୁଝି ହୋଇ ପ୍ଲାନକୁ ପ୍ରାକ୍ତିକ କର ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ୟବସ୍ଥିତ ବୁଝି ଦଞ୍ଚାରା ଯୋଜନାଗୁଡ଼ିକୁ ସାକାରରେ ପରିଣତ କର ତେବେ ସେଥିରେ ସଫଳତା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଅଛି ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***